

سازمان خواربار و کشاورزی

سازمان ملل متحد (FAO)

(قسمت اول)

اشاره:

نهادهای تخصصی زیرمجموعه سازمان ملل متحد با هدف کمک به بهبود استانداردهای زندگی در سراسر جهان در بخش‌های ویژه‌ای فعالیت دارند. این گونه نهادهای تخصصی از طریق تأمین منابع مالی و تجهیزات، مطالعات علمی، کاربردی و... کمک‌های تخصصی در زمینه‌های ویژه فعالیت خود را به کشورهای عضو سازمان ملل ارائه می‌کنند.

از سوی دیگر، آنها از طریق انجام مطالعات کارشناسی، تهدیدهایی که در زمینه‌های خاص برای بشریت و زندگی انسان‌ها در پیش رو است را ارزیابی و راه‌حلهایی را برای پیشگیری و یا مبارزه با این گونه تهدیدها ارائه می‌کنند و از طریق جلب و جذب حمایت مادی و معنوی در سطح بین‌المللی برنامه‌های کاری برای رویارویی با مشکلات و تنگناهای موجود و احتمالی طراحی و با کمک دولت‌ها اجرا می‌کنند.

یکی از نهادهای تخصصی سازمان ملل متحد، سازمان خواربار و کشاورزی (فائو) است که در زمینه امنیت غذایی جهان مطالعه و با پیش‌بینی مشکلات احتمالی در آینده و ارزیابی دقیق از تنگناهای موجود در سراسر جهان برای دستیابی به امنیت غذایی و تغذیه سالم، طرح‌هایی به دولت‌های عضو عرضه می‌کند.

در این شماره با سازمان «فائو» و بخشی از فعالیت‌های آن آشنا می‌شویم.

فائو اولین آژانس تخصصی سازمان ملل متحد است که بعد از جنگ جهانی دوم در اکتبر ۱۹۴۵ در ایالت «کبک» کانادا تأسیس شد.	توسعه در بعد کلی کشاورزی و مواد غذایی و همچنین جنگل‌داری و شیلات فعالیت می‌کند، فائو به کشورهای در حال توسعه برای گسترش تسهیلات آموزش و پرورش و ایجاد مؤسسه‌های مناسب کمک می‌کند.	عضو دارد.
هدف این سازمان از بین بردن سوءتغذیه و گرسنگی است و به عنوان یک سازمان هماهنگ‌کننده برنامه‌های	سازمان فائو ۱۷۶ عضو (شامل اتحادیه اروپا به عنوان یک سازمان	کنفرانس مجمع عمومی که هر دو سال یک بار نشست دارد و سیاست سازمان را تنظیم و برنامه و بودجه دوساله آن را تعیین و اعضای جدید را انتخاب می‌کند.

هیأت حاکمه مدیرکل دبیرخانه و رییس مستقل شورا را برمی‌گزینند. فائو هر یک سال در میان همایش‌هایی در هر یک از پنج مناطق خود برگزار می‌کند.

شورا

شورای فائو متشکل از نمایندگان ۴۹ کشور عضو است که از سوی کنفرانس برای دوره‌های سه‌ساله متناوب انتخاب می‌شوند. شورا هیأت حاکمه داخلی فائو بین جلسات کنفرانس است. مهمترین کمیته‌های دائمی شورا، کمیته‌های مالی و برنامه، مشکلات کالا، شیلات، کشاورزی و کمیته جنگل‌داری است.

دبیرخانه

مجموع کارکنان مقر اصلی در رم (پایتخت ایتالیا) در آوریل ۱۹۹۸، دو هزار و ۳۲۲ نفر بود که شامل ۶۳ نفر کارشناسان همراه می‌شد. در حالی که کارکنان دفاتر میدان، منطقه‌ای و کشوری یک هزار و ۸۸۶ نفر (شامل ۱۱۷ کارشناس همراه) بودند.

کار توسط دپارتمان‌هایی شامل اداری و مالی، امور عمومی و اطلاعات، سیاست اقتصادی و اجتماعی، کشاورزی، جنگل‌داری، شیلات، توسعه پایدار و همکاری فنی نظارت می‌شود. مدیرکل «یاکوس دیوف» از سنگال است.

دفاتر منطقه‌ای فائو در آفریقا، آسیا و اقیانوسیه، اروپا، آمریکای

لاتین و کارائیب و نیز خاور نزدیک می‌باشد.

بخش‌های مشترک و دفاتر رابط در اتیوپی، سوئیس، اردن، اتریش، بلژیک (اتحادیه اروپا)، ژاپن، واشنگتن دی.سی (آمریکای شمالی) و سازمان ملل متحد دارد.

فعالیت‌ها

هدف فائو ارتقای سطوح تغذیه و استانداردهای زندگی با بهبود تولید و توزیع غذا و دیگر کالاهای به‌دست آمده از مزارع، شیلات و جنگل‌ها است. فائو اطلاعات فنی، توصیه و کمک را با انتشار اطلاعات تأمین می‌کند. به عنوان یک سازمان بی‌طرف برای مذاکره درباره موضوع‌های غذا و کشاورزی عمل می‌کند و به دولت‌ها در خصوص سیاست و برنامه‌ریزی و توسعه ظرفیت تولید مواد غذایی توصیه می‌کند.

کنفرانس فائو در نوامبر ۱۹۹۷ زمینه‌های فعالیت ذیل را به عنوان اولویت‌های فائو برای سال‌های ۹۹-۱۹۹۸ تعیین کرد: برنامه ویژه امنیت غذایی، آفات و بیماری‌های فرامرزی گیاه و حیوان، حفاظت از جنگل، ارتقای مجموعه قوانین برنامه تغذیه، استانداردهای تغذیه، تقویت برنامه همکاری فنی (که ۱۵ درصد هزینه برنامه میدانی فائو را تأمین می‌کند) و اجرای یک برنامه علیه تریپانوزومیاز آفریقایی، به دنبال یک شیوع جدی.

کنفرانس توصیه‌هایی در خصوص نظارت و معرفی معیارهای گواهی صادرات برای استاندارد کردن مقررات و قرنطینه گیاه، اتخاذ و کنوانسیون بین‌المللی حفاظت گیاه را تقویت کرد.

کنفرانس همچنین اولین برنامه تلویزیونی جمع‌آوری منابع مالی فائو به عنوان «غذای تلویزیونی» (Telefood) که تا حدود ۵۰۰ میلیون بیننده در ۷۰ کشور را پوشش می‌داد در اکتبر ۱۹۹۷ آغاز کرد.

قرار بود این اقدام هر سال برای افزایش آگاهی عمومی در خصوص مشکلات گرسنگی و سوءتغذیه اتفاق بیفتد. در طول سال ۱۹۹۸، کمک‌های عمومی به تله‌فود، ۲۲۵ طرح اساسی در ۸۱ کشور با هزینه ۱/۸ میلیون دلار را تأمین مالی کرد.

طرح‌ها، ابزار، بذر و دیگر مواد مورد نیاز برای مزارع کوچک را تأمین کرد و به طور خاص در جهت کمک به زنان هدفمند بود.

فائو در نوامبر ۱۹۹۶ میزبان اجلاس جهانی غذا بود که در شهر رم برگزار شد و در آن رؤسای کشورها و نمایندگان ارشد دولتی ۱۸۶ کشور جهان حضور داشتند.

شرکت‌کنندگان بیانیه رم در خصوص امنیت غذایی جهان و برنامه عمل اجلاس جهانی غذا را با هدف کاهش تعداد افراد مبتلا به سوءتغذیه که در آن زمان ۸۲۸ میلیون نفر در

سراسر دنیا تا سال ۲۰۱۵ میلادی تخمین زده شدند، تصویب کردند.

مجموع هزینه برنامه میدانی فائو برای سال ۱۹۹۷، ۲۶۰ میلیون دلار آمریکا بود که در مقایسه با سال ۱۹۹۶ (۲۵۵ میلیون دلار بود) افزایش یافت. حدود ۳۳ درصد طرح‌های میدانی در آفریقا، ۲۲ درصد در آسیا و اقیانوسیه، ۱۲ درصد در خاور نزدیک، ۱۰ درصد در آمریکای لاتین و کارائیب، ۴ درصد در اروپا و ۱۹ درصد بین‌منطقه‌ای یا جهانی بودند.

کشاورزی

مهمترین بخش فعالیت فائو در تولید محصول است که حدود ۲۴ درصد هزینه برنامه عمل میدانی فائو در سال را دربرمی‌گیرد. فائو به کشورهای در حال توسعه برای افزایش تولیدات کشاورزی با روش‌هایی از جمله بذره‌های اصلاح شده و استفاده از کود، حفاظت خاک و جنگل‌زایی، فن‌های بهتر مدیریت منابع آب، ارتقای تسهیلات انبار و بهبود فرآوری و بازار مالی، کمک می‌کند.

فائو تأکید ویژه‌ای بر کشت محصولات غذایی سنتی تا حدودی منسوخ شده مانند «کاساوا» (Cassava)، سیب‌زمینی شیرین و نیز وضعیت مزارع دارد. در سال ۱۹۹۴ فائو یک برنامه ویژه برای امنیت غذایی آغاز کرد که برای کمک به کشورهای کم‌درآمد مواجه

با کمبود غذایی طراحی شده بود. هدف این برنامه، تسریع در افزایش تولید مواد غذایی و بهره‌وری بود و می‌بایست ابتدا از طریق به‌کارگیری گسترده فناوری‌های پیشرفته تولید توسط کشاورزان با تأکید بر مناطق دارای توان بالقوه بالا به اجرا درآمد.

در ماه مارس ۱۹۹۸، ۸۳ کشور به عنوان کشورهای کم‌درآمد مواجه با کمبود مواد غذایی طبقه‌بندی شدند که از میان آنها ۴۲ کشور در آفریقا قرار داشتند. در طول سال ۱۹۹۸ برنامه ویژه در طرح‌هایی در ۳۶ کشور اجرا شد، در حالی که تدارکات اجرای طرح‌هایی در ۳۳ کشور دیگر دیده شد.

کنفرانس فائو در سال ۱۹۸۵ قانون بین‌المللی نظارت بر توزیع و استفاده از ضدآفات را تصویب کرد و در سال ۱۹۸۹ کنفرانس یک ماده اضافی در خصوص «آگاهی از رضایت قبلی» را تصویب نمود که در آن حمل بین‌المللی ضدآفات تازه تحریم شده یا محدود شده، نباید بدون موافقت کشورهای واردکننده صورت گیرد.

بر اساس این ماده، فائو هدف دارد دولت‌ها را دربرابر خطرات مواد شیمیایی سمی آگاه و به آنها اصرار کند تا اقدام‌های مناسبی برای کاهش تجارت مواد شیمیایی کشاورزی با مسمومیت بالا اتخاذ کنند، در حالی که صنعت ضدآفات را نیز از اقدام‌های کنترلی مطلع می‌کند

فائو در اواسط سال ۱۹۹۶، با همکاری UNEP یک اقدام جدید را تبلیغ کرد که هدف آن افزایش آگاهی و توسعه فعالیت بین‌المللی، از ذخایر پرخطر و متروکه ضدآفات باقی مانده در سراسر جهان بود. در سال ۱۹۹۸ یک پیمان جدید قانونی در خصوص تجارت مواد شیمیایی خطرناک و ضدآفات در یک همایش بین‌المللی که در «رتردام» هلند برگزار شد، پذیرفته شد.

کنوانسیون به اصطلاح رتردام خواهان آن بود که مواد شیمیایی و ضدآفات خطرناک ممنوع یا به شدت محدود شده، در حداقل دو کشور نباید صادر شود، مگر این که به طور روشنی با موافقت کشور واردکننده باشد.

ایمن کنوانسیون همچونین فرمول‌های ضدآفات مشخصی را به عنوان بسیار خطرناک که توسط کشاورزان در کشورهای در حال توسعه استفاده می‌شود را تعیین کرد و تعهدی را الحاق نمود که کشورها تولید ملی ترکیبات خطرناک را به نصف کاهش دهند. این پیمان قرار بود از سوی ۵۰ کشور امضا کننده تصویب و اجرا شود. به عنوان بخشی از تلاش‌های مداوم برای کاهش مخاطرات زیست محیطی ناشی از وابستگی زیاد به ضدآفات، فائو برنامه مدیریت یکپارچه آفت (IPM) را در آسیا و اقیانوسیه و نقاط دیگر گسترش داد.

این برنامه به منظور اتخاذ روش‌های امن‌تر و مؤثرتر برای کنترل آفات مانند روش‌های کنترل بیولوژیکی و شکارچیان طبیعی مانند عنکبوت‌ها و زنبورها برای دفع آفات است. بر اساس این برنامه که در سال ۱۹۸۸ آغاز شد، فائو به آموزش شیمیدان‌ها و کارکنان کنترل ضدآفات از ۲۷ کشور آسیا و اقیانوسیه در زمینه کنترل کیفیت، مقررات ضدآفات، پروتکل‌های آزمایشی و تحلیل خطر - نفع، کمک کرد.

بخش مشترک فائو با آژانس بین‌المللی انرژی اتمی فرمول‌های کنترل شده ضدآفات و علف‌کش‌ها که به تدریج مواد خود را آزاد و می‌تواند میزان مواد شیمیایی کشاورزی موردنیاز برای حفاظت از محصولات را محدود کند، آزمایش می‌نماید.

بخش مشترک فائو - آژانس بین‌المللی انرژی اتمی درگیر کشف بیوتکنولوژی‌ها و توسعه استفاده از کودهای غیرسمی (به ویژه آنها که در محل قابل دسترسی هستند) و نژادهای بهبود یافته محصولات غذایی (به ویژه از نمونه‌های بومی) است.

در زمینه تولید حیوان و بهداشت، بخش مشترک کیت‌های اندازه‌گیری پروزسترون و تشخیص بیماری را پرورش داد که هزاران عدد آن به کشورهای در حال توسعه تحویل داده شد.

هدف فعالیت‌های تغذیه گیاه فائو، توسعه مدیریت تغذیه بود، مانند

سیستم‌های یکپارچه تغذیه گیاه که براساس بازیافت مواد غذایی از طریق تولید محصول و استفاده کارآ از کودهای معدنی است.

حفاظت و استفاده پایدار از منابع ژنتیکی گیاهی و حیوانی از سوی سیستم جهانی منابع ژنتیک گیاهی فائو که شامل ۵ پایگاه اطلاعاتی و برنامه جهانی منابع ژنتیک حیوانی است توسعه یافته است.

برنامه فائو از ایجاد بانک‌های ژن حمایت می‌کند و این بانک‌ها برای حفظ تنوع بیولوژیکی جهان از طریق حفاظت از گونه‌های گیاهی و حیوانی تهدید شده به انقراض طراحی شده است. فائو به طور مشترک با UNEP سندی را منتشر کرده است که در آن وضعیت جهانی فعلی تنوع ژنتیکی دام را فهرست کرده است.

در ژوئن ۱۹۹۶ نمایندگان پیش از ۱۵۰ دولت در لایپزیک آلمان تشکیل جلسه دادند. در نشست ترتیب داده شده از سوی فائو، با میزبانی دولت آلمان، استفاده و حفاظت از منابع ژنتیکی گیاهی به عنوان یک ابزار ضروری برای افزایش امنیت غذایی بررسی شد.

این جلسه یک برنامه جهانی عمل را پذیرفت که شامل اقدام‌هایی برای توسعه گونه‌های گیاهی و گسترش استفاده و دسترسی بیشتر کشاورزان به گونه‌ها و محصولات بومی تطبیق داده شده، به ویژه به دنبال یک فاجعه طبیعی یا درگیری‌های غیرنظامی و جنگ بود.

یک سیستم اضطراری فرامرزی برای جلوگیری از بیماری‌ها و آفات گیاه و حیوان در سال ۱۹۹۴ ایجاد شد. هدف این سیستم تقویت فعالیت‌های فائو در جلوگیری، کنترل و ریشه‌کنی در جای بیماری‌ها و آفاتی است که به سرعت انتشار می‌یابد.

اولویت‌های اولیه این سیستم، ملخ‌ها و بیماری طاعون گاوی بود. این سیستم در سال ۱۹۹۴ دستورالعمل‌هایی در خصوص تمام جنبه‌های کنترل حمله ملخ بیابانی منتشر کرد و ارزیابی خود را از تلاش‌های انجام شده برای کنترل عرضه نمود و گزارشی در خصوص مدیریت ملخ بیابانی آماده کرد.

فائو مسئولیت رهبری فنی و هماهنگی مبارزه جهانی برای ریشه‌کن کردن بیماری ویروسی دام با هدف از بین بردن بیماری تا سال ۲۰۱۰ میلادی را به عهده گرفته است. این سیستم در سال ۱۹۹۶-۹۷ به مبارزه با شیوع بیماری طاعون گاوی در ۵ کشور و شیوع ملخ بیابانی در آفریقای شمالی، ساحل و بستر دریای سرخ کمک کرد.

فائو در نوامبر ۱۹۹۷ برنامه‌ای علیه تریپانوزومیاز آفریقای با هدف مقابله با بیماری که حدود یک سوم احشام آفریقا را دچار کرده بود، آغاز کرد.

ادامه دارد...